

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות קח.

עין משפט
גזר מצוה

א מ"א מ"ב פ"א מהל'
גירושין הלכה יא:
י ב ג מ"ד שם הלכה ח
סמג עשין ג טו"ע
אש"ע סימן קנה סעיף ג:
יא ד ה מ"ד שם הלכה טו
טו"ע שם סעיף י:

א) [מוספתא פ"ג],
ב) [שבת ק"ו ושי"ג],
ג) לעיל פט': ק': כמות
קא. [מוספתא פ"ג],
ד) [מוספתא שם ע"ג],
ה) כמות קא. ו) [לעיל
פט':].

הגהות הב"ח

א) גמ' אמר ר' יהודה
אפי' שיגרה כליל ומינות
יוסי בר נמחק: (ב) רש"י
ד"ה ל"ג והגדילה. ג"כ
טעמו דהא לקמן פליגי בה
רב ושמואל ע"ן בסוף דף
קט: א) תוס' ד"ה מחמת
וכי' אלא אקטנה שנישאת:

אפי' לאיחלופי בגיטא. שיכתבנו סופר צור בגט גירושין לגרש זו
אשה: אפי' כשהיא יושבת באפריון. ונושאין אותה מבית אביה לבית
בעלה לחופה ואמרה אי אפשי צו דאיכא למימר אי לא בעיא ליה
תימות ומזיל אפי' הכי הוי מיאון: אפי' אורחים. דליכא בית דין ומו

דהני מישתק שתיקי ולא קא מודעי:

אלל חנוני. דליכא אלל חנוני ואיכא

למימר משום דאטרחה הוא להביא

לו חפץ משלו: (א) ל"ג והגדילה:

נסקדשה. לאחר בלא מיאון:

בקיודשין. שנתקדשה לאחר פליגי

דלא הוי מיאון אלל בנישואין מודו

או דלמא אפי' בנישואין שנישאת

לאחר בלא מיאון פליגי: הלכה כר'

יהודה. אמרייהו איתמר: דהו

נסיבא מעיקרא. לראשון ואפילו

הכי נפקא צמיאון קל: למידיקניה.

אי הוו מיהדרין ממרדייהו: ועומדים

מחיקו. אס בת כהן ישראל היא:

וטובלת. מפני תשמיש ששמה

ואוכלת לערב בתרומה: ר' יהושע

אומר וכאי צמיאון. דרבנן אפקרו

גביה והפקר בית דין הפקר:

ומיטמא לה. אס כהן הוא ואע"ג

דנישואין ידיה דרבנן הא אוקימנא

בהאשה: ביון דרית לה הוא לה כמת

מזוה: סעודה לינשא. בעודה

תחתיו ונתעכבה מלינשא בשבילו

כאלו היא אשתו וזריכה מיאון: נסן

לה גט זו היא עכבה מן האיש. דכיון

שלא מיאנה צו גליא דעתה דשבילו

היתה מעכבת אללו ואשתו היא ליאסר

צקרוצותיה ופסלה צגיטו מן הכהונה:

עכבה שאינה מן האיש. לא נתעכבה:

אללו בשביל אשתו: מתני' נסן

לה גט. ואפי' היא קטנה הרי היא

כשאר גרושות ואסורה צקרוציו:

מוסרה לחזור לו. אף על גב דאס

לא החזירה ונישאת לאחר מתוך

הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון

אפי' הכי כי החזירה ומיאנה צו אחי

מיאון וגלי עלה דקטנה היא ובעולה

לגיטה ולא הוי צחורה שניה

כמתחזיר גרושתו מניסת לאחר:

זה

אתי לאיחלופי בנישא. פירוש שיכתבנו סופר צור בגט ומשמע
מכאן לשבש מה שכתב צמיקוני גט מיאון לא רעינא זיה כו'
אלא כמצינן ליה דלמשמע הכא: קמנה שרא מיאנה ועמדה
ונתקדשה קידושיה הן הן מיאונה. והא דמינא לעיל ונישאת הוא
הדין נתקדשה אלל לא מש דלקדק

כיון שאין יודע חילוק בין קידושין בין

נשואין: תא שמע דאמר רב יהודה

אמר שמואל הלכה ברבי יהודה בן

בתיירה. ואכולהו קאי בין אקדושין

בין אינישואין מכלל דרבנן פליגי עליה

אפילו צמיאון:

בבבב שד דבר אינה כאשתו כבב

דבר. לאתויי בת ישראל

לכהן לא תכל בתרומה וכת כהן

לישראל תכל ולר' יהושע איפכא:

מחמת כני אדם שאינם מהוגנים

כי זו היא עכבה שאין מן

האיש. פירוש והוי מיאון ומימה

דאס כן תיפשוט הא דבעי לעיל אי

הלכה כר' יהודה צן צמירה צנישואין

דהכל משמע בשאינה רואה להנשא

מחמת שאינן מהוגנין לה דהויא מיאון

כ"ש אס נשאת לו ומשנת רבי אלעזר

צן יעקב קב ונקי וי"ל דהכל לא

איירי צמיאון אלל (א) צקטנה

שנישאת שלל לדעתה קאי וקאמר

עלה ר"א צן יעקב דאי אמרה

מחמת צני אדם שאינן מהוגנים הוי

שלל לדעתה מחמת פלוני בעלי

הוי לדעתה וזריכה מיאון והשתא

לא שייך מידי להיאיל דלעיל:

אלמלא

אפי' בנישואין ואם תימצא לומר פליגי אפילו בנישואין הלכה כמותו או אין
הלכה כמותו ואם תימצא לומר הלכה כמותו בנישואין או אפילו בקידושין
תא שמע אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתיירה ה'הלכה
מכלל דפליגי ואכתי תיבעי לך דהוה נסיבא מעיקרא או דלמא מיקדשא

ת"ש דכלתיה דאבדן אימרוד שדר רבי זוגי דרבנן למיבדקינהו אמרי להו

נשי חזו גברייכו דקאתו אמרי להו ניהוו גברייכו דידכו אמר רבי אין לך

מיאון גדול מזה מאי לאו דהוה נסיבא לא דהוה מיקדשא קידושי יוהלכה

כרבי יהודה בן בתיירה ואפי' בנישואין דקמא: רבי אלעזר אומר וכו': אמר

רב יהודה אמר שמואל חזוני על כל צדדי חכמים ולא מצאתי אדם

שהשוה מדותיו בקטנה כרבי אלעזר שעשאה רבי אלעזר כמטיילת כמו

בחצר ועומדת מחיקו וטובלת ואוכלת בתרומה לערב ה'תניא רבי אליעזר

אומר אין מעשה קטנה כלום ואין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה ואינו

יורשה ואין מיטמא לה כללו של דבר אינה כאשתו לכל דבר אלא שצריכה מיאון רבי יהושע אומר יבעלה

זכאי אלא שיוצאה במיאון אמר רבי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע שרבי אליעזר השוה מדותיו

בקטנה ורבי יהושע חלק מאי חלק אי אשתו היא תיבעי גמ לרבי אליעזר נמי אי לאו אשתו היא מיאון נמי

לא תיבעי אלא בכדי תיפוק: ר"א בן יעקב אומר וכו': ה"ד עכבה שהיא מן האיש ועכבה שאינה מן האיש

א"ר יהודה אמר שמואל תבעוה לינשא ואמרה מחמת פלוני בעלי זו היא עכבה שהיא מן האיש מחמת

בני אדם שאינם מהוגנין לי זו היא עכבה שאינה מן האיש אכיו בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי

תרייהו נתן לה גט זו היא עכבה שהיא מן האיש והוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן

הכהונה מיאנה בו זו היא עכבה שאינה מן האיש והוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן

הכהונה הא קתני לקמן הממאנת היא אסורה בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן

לה גט הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה פרושי קמפרש: מתני' ההממאנת

באיש הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן לה גט הוא אסור בקרובותיה

והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה נתן לה גט והחזירה מיאנה בו ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה

מותרת לחזור לו מיאנה בו והחזירה נתן לה גט ונשאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו

זה